

Біля Мгарського монастиря

Борис Олійник

На цій горі,
на пагорбі печалі,
Де все болить –
від квітки до хреста, –
Ідуть дощі вдовиними плачами...
На цій горі,
на пагорбі печалі,
Німіє слово і мовчать уста.
Гірка сльоза пече,
як сіль чумацька.
Стоять в жалобі схилені Лубни.
І монастир – як оберіг козацький...
І дзвін вола безмовно:
“Пом’яни!”

Страшне число
у нелюдській напрузі.
Пропалює світи до глибини:
У тридцять три розіп’ято Ісуса.
У тридцять третім на земному прюзі
Розіп’ято мільйони без вини.

Ми відспівали їхні чисті душі.
Вони нас не спалили у клятьбі.
Вони – простили.
Але пам’ять душить:
Чи маєм право ми
простить собі?

...На цій горі,
на пагорбі печалі,
З небесної, святої чистоти
Ідуть дощі вдовиними плачами.
Спадає плащаницею мовчання.
І тільки дзвін волає:
“Не прости!”